

Gerard van Gemert

Revanche

8

‘Jemig, Zaar, je zou niet zeggen dat jij er een halfjaar uit bent geweest.’ Marit stond leunend op haar stick uit te hijgen. Ze was zojuist twee keer het bos in gestuurd door Zahra, die haar voorbij was gelopen alsof ze er niet stond en vervolgens snoeihard van de kop van de cirkel de bal vlak onder de lat had geslagen.

‘Beginnersgeluk.’ Zahra glimlachte en draaide haar stick een keer rond in haar handen.

Marit legde haar hand op Zahra’s schouder.

‘Laat me niet lachen. Wedden dat je binnen een maand weer een uitnodiging voor Jong Oranje krijgt en dat er straks weer rijen scouts van topclubs langs de lijn staan?’

Zahra keek naar de kant en zag Nikki staan.

Die stak breed lachend haar beide duimen in de lucht als reactie op het schitterende doelpunt van haar tweelingzus. Ongemerkt dacht Zahra terug aan de laatste maanden. Na het ongeluk van Nikki en de mededeling van de artsen dat Nikki misschien nooit meer zou kunnen lopen, had ze besloten te stoppen met hockeyen.

Het was uit solidariteit met haar zus dat ze deze beslissing had genomen. Alsof ze daarmee een stuk van de pijn van Nikki kon overnemen en ervoor kon zorgen dat ze het verdriet konden delen.

Maar nadat het herstel van Nikki veel voorspoediger

was verlopen dan de dokters hadden gedacht, ging het langzaam weer kriebelen bij Zahra. Dat werd alleen maar erger nadat ze een paar keer op het complex van HCA was geweest om naar haar elftal te kijken. De eerste keer viel nog wel mee omdat de meeste mensen bij de club naar de toestand van Nikki vroegen en ze het beleefd antwoorden zat werd. Maar toen ze wat vaker op de club kwam, kreeg ze weer zin om te hockeyen. Zeker toen bleek dat het team haar miste en de prestaties in een neerwaartse spiraal terecht waren gekomen, wilde ze het liefst een stick uit de dug-out pakken en het veld in rennen. Maar ze vond dat ze dat niet kon maken ten opzichte van Nikki. Alsof ze haar daarmee zou verraden. Pas toen het steeds beter met Nikki ging, de hoop zelfs groeide dat ze weer zou kunnen keepen en Nikki er tientallen keren op aan had gedrongen dat ze weer zou gaan hockeyen, had Zahra de beslissing genomen. En vandaag was het de eerste keer dat ze weer meetrainde. Zahra stak haar hand op naar Nikki. Ze voelde aan haar lijf dat het niet meer gewend was aan een inspanning als deze. Eigenlijk had ze er beter aan gedaan om eerst haar conditie weer op peil te brengen. Dat was ook de bedoeling geweest en toen de andere speelsters met de oefeningen bezig waren, had Zahra rondjes gelopen. Maar de honger naar de stick was te groot en toen Daniel vroeg of ze met het partijtje mee wilde doen,

had ze niet eens getwijfeld en was ze meteen het veld op gestapt.

Maar naarmate het partijspel vorderde, nam de vermoeidheid toe en ging het allemaal een stuk minder soepel.

‘Aanstaande zaterdag meespelen komt nog te vroeg, zo te zien.’ Daniel kwam naast Zahra lopen.

‘Of denk je dat je al op de bank kunt zitten?’

Zahra grinnikte. Ze begreep wel waarom Daniel dat vroeg. HCA MC1 was vorig jaar nog in de top van de hoogste klasse geëindigd, vooral door het briljante spel van Zahra. Maar dit jaar ging het een stuk minder. Het elftal bengelde in de onderste regionen. Tot overmaat van ramp stond komend weekend een wedstrijd tegen de koploper op het programma. Een week later moesten ze tegen een ploeg die vlak onder hen stond. Als ze daar geen punten zouden pakken, was een degradatieplek onvermijdelijk.

‘Op de bank zitten kan ik natuurlijk altijd.

Maar of dat verstandig is ...?’

Ze maakte de zin niet af en hoorde Daniel zuchten.

‘Jij kunt als een van de weinigen een wedstrijd in vijf minuten laten kantelen, Zaar.’

‘Vijf minuten kun je toch wel spelen,’ hoorde Zahra naast zich. Het was Nikki. Liefdevol legde ze haar arm om de schouder van haar zus.

Nikki zelf durfde nog niet aan hockeyen te denken.

Ze was nog bang voor een terugslag, maar de vooruitgang die ze de laatste weken had geboekt, gaf hoop voor de toekomst.

Zahra had al zo vaak tegen haar gezegd

dat ze een keer mee moest gaan hardlopen.
‘Ik was na vijf minuten al buiten adem,’ zei Zahra.
‘Dan is het toch niet verstandig om zaterdag
al mee te spelen?’

Daniel voelde dat er een opening was.

‘Ik gebruik je alleen als het echt niet anders kan.
En zodra het niet meer gaat, kom je weer naar
de kant.’

Het vooruitzicht van het gevoel weer een wedstrijd
te spelen maakte Zahra blij. ‘Vooruit dan maar.’

‘Super,’ reageerde Daniel opgewekt.

‘Fijn dat je weer terug bent.’

‘Tegen wie spelen we?’ Dat wist Zahra wel.

Ze had het elftal de laatste weken

op de voet gevolgd, maar op een of andere manier
vond ze het wel stoer om het te vragen.

Daniel keek bedenkelijk. ‘Black Angels.’

‘Die staan bovenaan, toch?’

Ook Nikki was de verrichtingen van haar team
blijven volgen. De laatste weken waren Nikki
en Zahra al een paar keer samen gaan kijken.

‘Volgens mij hebben ze pas twee keer gelijkgespeeld
en voor de rest alles gewonnen.’

‘Klopt,’ zei Daniel. ‘Het ligt inderdaad niet
in de lijn der verwachting dat we tegen hen
punten gaan pakken. Maar het is wel
een goede tegenstander om weer te beginnen.’

Zahra schoot in de lach. ‘O, jij vindt het leuk
dat ik terugkom met een grote nederlaag.’

‘Nee, joh.’ Daniel lachte met Zahra mee.

‘Maar dan is er niet zo veel druk. Als we tegen
een mededegradatiekandidaat zouden spelen,

was het een heel ander verhaal geweest.’
Zahra begreep wat haar trainer bedoelde.
Nu werd niet verwacht dat ze een goed resultaat zouden halen. Dus bij een nederlaag zou Zahra niet het gevoel hebben dat haar terugkeer zinloos was geweest.
Ze waren bij de kleedkamer aangekomen.
Charlotte, de spits van HCA MC1, omhelsde Zahra.
‘Fijn dat je weer terug bent.’ Ook de andere meiden kwamen erbij staan en binnen een paar seconden waren Zahra en Nikki, die naast haar zus stond, het middelpunt van een groepsknuffel.
Het overviel Zahra en met veel moeite kon ze haar tranen wegknippen. ‘Ik ben ook blij dat ik weer terug ben.’ Haar stem trilde, wat tot gevolg had dat de knuffel nog een keer werd ingezet.
‘Nu jij nog,’ zei Romy tegen Nikki.
‘Ik verwacht toch zeker dat jij voor het einde van de competitie weer bij ons onder de lat staat.’
Nikki glimlachte. ‘En dan moet ik nog maar zien dat ik Jessica uit het elftal speel. Want die staat behoorlijk goed te keepen, de laatste tijd.’
‘Ik maak graag plaats voor je.’
Jessica was eigenlijk de doelvrouw van de D1, maar was doorgeschoven nadat bleek dat Nikki voor lange tijd uitgeschakeld was.
Nikki’s ongeluk had sowieso een behoorlijke impact op het elftal gehad. De schok, nadat de ernst van de gevolgen bekend was geworden, was immens geweest. Voor de eerste training na het ongeluk had Daniel het in de kleedkamer verteld. Van trainen was niets meer gekomen.

De meiden hadden in een massale huilpartij steun bij elkaar gezocht. Toen was zelfs nog onduidelijk of Nikki het zou overleven. Dat ze nu gewoon tussen hen zou staan, hadden ze toen niet durven dromen. Nadat Zahra en Nikki weer bevrijd waren en de meiden weer teruggekeerd waren naar hun eigen plek in de kleedkamer, ging Daniel in het midden staan. 'Ik heb goed nieuws, meiden,' begon hij. 'Zahra doet zaterdag mee tegen Black Angels.' 'Wat?' Romy ging weer staan. 'Zaterdag al, Zaar?' 'Ik kan natuurlijk niet de hele wedstrijd spelen. Maar af en toe eens vijf minuutjes moet lukken.' 'Super, man,' riep Marit. 'Dan kunnen we eindelijk weer eens een paar keer winnen.' Zahra glimlachte. 'Hoho, ik heb een halfjaar niet gespeeld, hè.' 'Dat hebben we gezien vandaag.' Marit maakte een wegwerpgebaar. 'Ik werd voorbijgelopen alsof ik er niet stond.' Daniel had zijn handen in de lucht gestoken. 'Zaterdag spelen we wel tegen de koploper, dames. En verwacht geen wonderen van Zahra. Dat zou niet eerlijk zijn.' Daar waren de andere meiden het wel over eens. Maar toch bleef er een lichte jubelstemming hangen vanwege de definitieve terugkeer van hun voormalige sterspeelster. Ze vonden allemaal dat dit het begin van beterschap kon zijn. Zahra was blij met dit onthaal. Ergens in haar achterhoofd was ze bang geweest dat

de meiden haar niet meer terug wilden.
Dat ze vonden dat zij hen in de steek had gelaten
door te stoppen terwijl zij geen ongeluk had gehad.
Zahra had zelfs met de gedachte gespeeld
dat de anderen haar een aanstelster vonden,
die de aandacht naar zich toe wilde trekken.
Of dat ze juist wilde dat ze haar terug
zouden vragen omdat ze onmisbaar was.
Gelukkig was van dat alles niets waar.
De meiden waren oprecht blij dat ze weer terug was.
‘Blij om weer terug te zijn?’ vroeg Nikki
toen ze samen naar huis fietsten.
Zahra knikte. ‘Ja, het was weer ouderwets heerlijk.’
Ze keek even opzij naar haar zus. ‘Nu jij nog.’
Nikki glimlachte. ‘Dat komt vanzelf, Zaar.
Ik mag al blij zijn dat ik op deze fiets kan zitten.’
Zahra keek weer voor zich. Toch voelde
het niet compleet, hockeyen zonder Nikki.

Copyright ©2016 Uitgeverij Dyslexion, Deventer
Omslagontwerp Juan Houter, Sunny Afternoon Publ.Grp
Opmaak binnenwerk BeCo DTP-Productions, Epe
ISBN 978-94-6324-180-9
NUR 283
Papier Houtvrij Romandruk met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Dyslexion, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Dit boek verscheen eerder als reguliere uitgave bij
Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
©2013 Gerard van Gemert
Met illustraties van Sanne Miltenburg
www.clavisbooks.com
Dit boek is gebaseerd op de 1e druk, 2013

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.
Kijk op www.studiostudio.nl voor meer informatie.

Voor meer informatie of bestellen
ga je naar www.dyslexion.nl

‘Jelle vroeg naar je.’ Timo slingerde zijn schooltas in de hal, liep naar de voorraadkast en kwam even later met een pak koekjes terug.

‘Je mag geen heel pak pakken van mama.’

Zahra probeerde de opmerking van haar broer te negeren, maar ondertussen was haar hart een keer overgeslagen toen hij de naam Jelle uitsprak.

Timo propte twee koekjes tegelijk in zijn mond.

‘Boeien,’ zei hij nauwelijks verstaanbaar.

Doordat zijn mond vol zat met koek, vlogen de kruimels in het rond.

‘Gadver, Tiem,’ riep Nikki. ‘Doe niet zo goor.’

De meiden waren de volgende middag eerder uit school dan Timo. Ze hadden besloten nog niet te beginnen aan hun huiswerk. Het was vrijdag, dus ze hadden nog het hele weekend.

Hun moeder was op vrijdagmiddag altijd naar oma.

De oudere broer van de tweeling zat er niet mee.

Hij grijsde en terwijl hij de vorige hap nog niet had doorgeslikt, stopte hij de volgende er al bij.

Nikki zat op de ene stoel met haar mobieltje in haar hand te whatsappen

met een van haar schoolvriendinnen.

Zahra lag half in de andere stoel. Ze keek met een schuin oog naar Timo. Ze wilde niet te gretig overkomen door aan Timo te vragen wat Jelle precies had gezegd. Maar vanbinnen schreeuwde alles om meer informatie. Ze had verkering gehad